

Sygn. akt VIA Ca 438/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 września 2012 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie VI Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SA– Teresa Mróz (spr.)

Sędzia SA– Anna Orłowska

Sędzia SA– Urszula Wiercińska

Protokolant– sekr. sąd. Agnieszka Janik

po rozpoznaniu w dniu 13 września 2012r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa T. D.

przeciwko Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów

o ochronę konkurencji

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów

z dnia 26 października 2011 r.

sygn. akt XVII AmA 14/10

I oddala apelację;

II zasądza od T. D. na rzecz Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów kwotę 270 (dwieście siedemdziesiąt) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt. VI ACa 438/12

UZASADNIENIE

Decyzją z dn. 7.10.2009 r. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w pkt. I decyzji na podstawie art. 26 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów w związku z art. 24 ust. 1 i 2 pkt 2 tej ustawy uznał za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów bezprawne działania T. D. prowadzące działalność gospodarczą pod nazwą (...) w K. polegające na naruszeniu obowiązku udzielania konsumentom rzetelnej, prawdziwej i pełnej informacji poprzez nie umieszczanie w „Warunkach gwarancji” rzetelnych, prawdziwych i pełnych, informacji o nazwie gwaranta, co zostało uznane za sprzeczne z art. 13 ust. 4 ustawy z dnia 27 lipca 2002 r. o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie kodeksu cywilnego (Dz. U. Nr 141, poz. 1176 z zm.) i nakazał zaniechanie jej stosowania, w pkt. II decyzji na podstawie art. 26 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów w związku z art. 24 ust. 1 i 2 pkt 2 tej ustawy uznał za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów bezprawne działania T. D. prowadzące działalność gospodarczą pod nazwą (...) w K. polegające na naruszeniu obowiązku udzielania konsumentom rzetelnej, prawdziwej i pełnej informacji poprzez nie zamieszczanie w „Warunkach

gwarancji" informacji o: terytorialnym zasięgu ochrony gwarancyjnej oraz oświadczenia, że gwarancja na sprzedany towar konsumpcyjny nie wyłącza, nie ogranicza ani nie zawiesza uprawnień kupującego wynikających z niezgodności towaru z "umową co zostało uznane za sprzeczne z art. 13 ust. 4 ustawy z dnia 27 lipca 2002 r. o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie Kodeksu cywilnego i nakazał zaniechania jej stosowania, w pkt. III decyzji na podstawie art. 106 ust. 1 pkt 4 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów nałożył na T. D. karę pieniężną z tytułu naruszenia zakazów, o których mowa w art. 24 ust 1 i 2 pkt 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, w zakresie opisanym w punktach I i II sentencji decyzji w wysokości 39.894 zł.

Prezes UOKiK zważył, iż zgodnie z art, 24 ust. 1 ustawy antymonopolowej zakazane jest stosowanie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów. Ustawa antymonopolowa w art. 24 ust. 2 i 3 stanowi, że przez praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów rozumie się godzące w nie bezprawne działanie przedsiębiorcy, w szczególności stosowanie postanowień wzorców umów, które, zostały wpisane do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, o którym mowa w art. 479 ind.45 k.p.c., naruszanie obowiązku udzielania konsumentom rzetelnej, prawdziwej i pełnej informacji, nieuczciwe praktyki rynkowe lub czyny nieuczciwej konkurencji.

W zakresie pkt. 1 sentencji praktyka narusza obowiązek udzielania konsumentom rzetelnej, prawdziwej i pełnej informacji poprzez nie zamieszczanie w „Warunkach Gwarancji”, informacji o nazwie gwaranta, co zostało uznane za sprzeczne z art. 13 ust. 4 ustawy z dn. 27 lipca 2002 r. o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie kodeksu cywilnego (Dz.U. Nr 141, poz 1176 z zm.).

Zgodnie z art. 13 ust.4 ustawy o szczególnych warunkach sprzedaży, w dokumencie gwarancyjnym należy zamieścić podstawowe dane potrzebne do dochodzenia roszczeń z gwarancji, w tym w szczególności nazwę i adres gwaranta lub jego przedstawiciela w Polsce, czas trwania i terytorialny zasięg ochrony gwarancyjnej. Ponadto powinno być w nim zawarte stwierdzenie, że gwarancja na sprzedany towar konsumpcyjny nie wyłącza, nie ogranicza ani nie zawiesza uprawnień kupującego wynikających z niezgodności z umową.

Art. 3 ust 1 ustawy o szczególnych warunkach sprzedaży, stanowi, że sprzedawca dokonujący sprzedaży w Rzeczypospolitej Polskiej jest obowiązany udzielić kupującemu jasnych, zrozumiałych i nie wprowadzających w błąd informacji, wystarczających do prawidłowego i pełnego korzystania ze sprzedanego towaru konsumpcyjnego, w szczególności należy podać nazwę towaru, określenie producenta lub importera.

Na podstawie przedstawionych informacji, ustalono, iż przedsiębiorca z dniem 1 stycznia 2007 r. zmienił nazwę pod którą prowadził działalność z (...), na (...), dodatkowo ustalono, że nazwy (...) oraz (...) są nazwami handlowymi różnych przedsiębiorców. Pod nazwą (...) działalność prowadzi W. D. jako Zakład Produkcyjno- Handlowo-Usługowy (...) w P., (...), natomiast pod nazwą (...) działalność prowadzi T. D., w K., ul. (...). Przedsiębiorca wyjaśnił również, iż firma (...) jest importerem pojazdów, a firma (...) dystrybutorem pojazdów w Polsce, Firma (...) prowadzi także sprzedaż tych pojazdów dla kilku wybranych dużych klientów w Polsce i wtedy jest dla tych firm gwarantem. Ze względów oszczędnościowych dla każdego przedsiębiorcy nie są drukowane oddzielne instrukcje. Przedsiębiorca wyjaśnił, że trudno jest ustalić odpowiednią ilość instrukcji, którą należy wydrukować dla poszczególnych produktów i przedsiębiorców. Przedsiębiorca zadeklarował, że przez skreślenie jednej firmy i pozostawienie drugiej wraz ze stosowanymi pieczęciami określany jest gwarant dla nabywanego przez klienta produktu.

Karty gwarancyjne, na które powołuje się pozwany w decyzji zawierają następujące oznaczenia gwaranta: (...) ul. (...), (...)-(...) K.. Na okładkach dokumentów zawierających instrukcje obsługi oraz warunki gwarancyjne zamieszczone zostały następujące informacje (...) ul. (...), (...)-(...) K., woj. (...), (...) ul. (...), (...)-(...) K., woj. (...).

Zdaniem pozwanego stosowany sposób oznaczenia przedsiębiorcy wprowadza konsumentów w błąd. Przedsiębiorcą gwarantem w przedmiotowym przypadku jest osoba fizyczna, dlatego też jej dane personalne, a nie nazwa handlowa określają przedsiębiorcę. W dokumencie gwarancyjnym w sposób jednoznaczny powinna być podana pełna nazwa gwaranta. Tym samym nawet wykreślenie jednej z nazw, nie gwarantuje konsumentom pełnej informacji o danych adresowych i nazwie gwaranta. Nawet zamieszczenie w dokumencie danych dotyczących gwaranta w formie pieczęci

nie gwarantuje konsumentom posiadania pełnej rzetelnej informacji o gwarancji. Istotne jest to, że przedsiębiorca nie przedstawił karty gwarancyjnej, która zawierałaby wszystkie powyżej opisane informacje w formie zapewniającej konsumentom pełną, rzetelną i prawdziwą informację.

Przytoczone w części ustalającej informacje są "wpisane we wzorzec dokumentu gwarancyjnego tym samym konsument otrzymuje ten dokument w takiej formie. Natomiast wszelkie dodatkowe czynności, które musi wykonać sprzedawca, a więc wykreślenie części informacji, zamieszczenie na dokumencie odcisku pieczęci nie gwarantuje konsumentom dysponowanie pełnymi, rzetelnymi i prawdziwymi informacjami umożliwiającymi dochodzenie przez konsumenta roszczeń. Analiza dokumentów, które zawierają warunki gwarancji wykazała, iż kilkakrotnie równolegle podają one nazwy (...), tym samym konieczne byłoby usunięcie nazwy przedsiębiorcy aż w kilku miejscach.

Biorąc pod uwagę wszelkie okoliczności w tej sprawie, a więc wpisywanie do wzorca dokumentu nazwy pod jaką działa przedsiębiorca, brak jest okoliczności usprawiedliwiających dla nie zamieszczenia jego imienia i nazwiska. Istotne w przedmiotowym przypadku jest również to, że przedsiębiorcy działają pod innymi adresami, natomiast podany jest tylko adres (...).

Zgodnie z art. 43 k.c., firmą osoby fizycznej jest jej imię i nazwisko. Nie wyklucza to włączenia do firmy pseudonimu lub określeń wskazujących na przedmiot działalności przedsiębiorcy, miejsce jej prowadzenia oraz innych określeń dowolnie obranych.

W przedmiotowym przypadku, zdaniem pozwanego naruszenie interesów konsumentów nastąpiło w dwojaki sposób: po pierwsze w warunkach gwarancji, gwarant został określony nazwami dwóch niezależnych przedsiębiorców. Na podstawie przedmiotowych danych utrudniono konsumentom możliwość ustalenia, który z nich faktycznie ponosi odpowiedzialność jako gwarant, Dodatkowo w gwarancji jest osoba fizyczna prowadząca działalność gospodarczą tym samym zamieszczając w dokumencie gwarancji nazwę i adres gwaranta lub jego przedstawiciela w Polsce powinien ją podać zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa, dlatego powinien podać imię i nazwisko oraz nazwę pod jaką prowadzi działalność wpisaną do ewidencji działalności gospodarczej. Ponadto stwierdzono również, że w sytuacji zmiany nazwy pod jaką działalność prowadził przedsiębiorca zmiany odpowiednie nie były nanoszone na dokument gwarancyjny.

Przedmiotowa praktyka dotyczy działań przedsiębiorcy narażających konsumentów na straty ekonomiczne. Konsumentom poprzez nieotrzymanie szczegółowych informacji o faktycznych danych gwaranta są narażeni na trudności w dochodzeniu roszczeń na podstawie warunków gwarancji.

Produkty, których dotyczą kwestionowane warunki gwarancji mogą nabywać wszystkie osoby nimi zainteresowane. Tym samym oferta korzystania z usług przedsiębiorcy skierowana jest do nieograniczonej grupy konsumentów.

W zakresie punktu II sentencji decyzji, pozwany stwierdził, że oceniana praktyka narusza obowiązek udzielania konsumentom rzetelnej, prawdziwej i pełnej informacji poprzez nie zamieszczenie w „Warunkach gwarancji” pełnych informacji o: terytorialnym zasięgu ochrony gwarancyjnej oraz oświadczenia, że gwarancja na sprzedany towar konsumpcyjny nie wyłącza, nie ogranicza ani nie zawiesza uprawnień kupującego wynikających z niezgodności towaru z umową co zostało uznane za sprzeczne z art 13 ust. 4 ustawy o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej.

Zgodnie z art. 13 ust 4 ustawy o szczególnych warunkach sprzedaży, w dokumencie gwarancyjnym należy zamieścić podstawowe dane potrzebne do dochodzenia roszczeń z gwarancji, w tym w szczególności nazwę i adres gwaranta lub jego przedstawiciela w Polsce, czas trwania i terytorialny zasięg ochrony gwarancyjnej. Ponadto powinno być w nim zawarte stwierdzenie, że gwarancja na sprzedany towar konsumpcyjny nie wyłącza, nie ogranicza ani nie zawiesza uprawnień kupującego wynikających z niezgodności towaru z umową.

Informacja określająca terytorialny zasięg ochrony gwarancyjnej ma zapewnić konsumentom wiedzę, na jakim obszarze produkt może być wykorzystywany, aby zapewniona była ochrona gwarancyjna.

Zgodnie z ustawą o szczególnych warunkach sprzedaży, warunki gwarancyjne muszą posiadać zapis informujący, że konsument może dochodzić roszczeń nie tylko na podstawie gwarancji, ale również innych przepisów ogólnych wynikających z niezgodności towaru z umową.

Nie otrzymanie wszystkich informacji o przysługujących konsumentom prawach, oraz o terenie, na którym zapewniona jest ochrona gwarancyjna, zostało uznane za naruszające prawo konsumentów do otrzymania pełnych, rzetelnych i prawdziwych informacji, uprawniających do dochodzenia roszczeń nie tylko na podstawie warunków gwarancji. Ustawa o szczególnych warunkach sprzedaży określa minimalne obowiązki sprzedawcy co do sprzedawanych produktów, których nie można ograniczyć. Zamieszczenie informacji, że warunki gwarancji nie ograniczają ani nie zawieszają uprawnień kupującego wynikających z niezgodności towaru z umową, ma na celu poinformowanie konsumentów o ich dodatkowych prawach wynikających z ustawy. Dzięki tej informacji, konsument ma świadomość, iż dochodząc roszczeń ma prawo powoływać się na inne regulacje, a nie tylko na warunki gwarancyjne.

W dokumentach zawierających warunki gwarancji określonych w części ustalającej decyzji, nie zamieszczono pełnych informacji o: terytorialnym zasięgu ochrony gwarancyjnej oraz oświadczenia, że gwarancja na sprzedany towar konsumpcyjny nie wyłącza, nie ogranicza ani nie zawiesza uprawnień kupującego wynikających z niezgodności towaru z umową, co może zostać uznane za sprzeczne z art. 13 ust. 4 ustawy o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie k.c.

Organ antymonopolowy uznał, iż w okolicznościach niniejszej sprawy istnieją podstawy do nałożenia na T. D. kary pieniężnej z tytułu naruszeń stwierdzonych w pkt I i II niniejszej sentencji decyzji tj. z tytułu stosowania praktyk polegających na naruszeniu obowiązku udzielania konsumentom rzetelnej, prawdziwej i pełnej informacji o warunkach gwarancji.

Ustalając wysokość kary organ antymonopolowy wziął pod uwagę bezpośredni wpływ stosowania zakwestionowanych praktyk na pogorszenie się sytuacji konsumentów w stosunku do praw przyznanych im przez przepisy prawa.

W kontekście analizy wag stwierdzonych naruszeń wzięto także pod uwagę długotrwały okres stosowania zakwestionowanej praktyki, tj. od 1 stycznia 2007r.

Ustalając wyjściowy poziom kary pieniężnej wzięto pod uwagę naturę naruszeń. Dla każdej ze stosowanych praktyk przyjęte zostały niezależne wagi uwzględniając konsekwencje ekonomiczne dla konsumentów. Uwzględniono wpływ stosowanych praktyk na realizację zawartych umów.

W oparciu o osiągnięty przez przedsiębiorcę przychód ustalono kwotę bazową stanowiącą punkt wyjścia dla dalszych obliczeń. Zarówno w przypadku praktyki zakwestionowanej w pkt. I jak i w pkt. II sentencji decyzji kwoty bazowe ustalono na poziomie 16.622,6 zł.

Wyliczając ostateczny wymiar kary, brak było okoliczności, które organ antymonopolowy mógłby uznać za okoliczności łagodzące. Natomiast przy wyliczeniu ostatecznej wartości kary został uwzględniony krajowy wymiar stosowanych praktyk.

Obliczając ostateczny wymiar kary organ antymonopolowy uwzględnił tę przesłankę. Procent podwyższeń zastosowanych z uwagi na występujące w sprawie okoliczności obciążające wyniósł w przypadku obu zakwestionowanych praktyk 20%.

W związku z powyższym, ustalono wysokość kary na kwotę 39.894 PLN. Zdaniem pozwanego jest ona adekwatna do stopnia naruszenia przepisów powyższej ustawy i współmierna do możliwości finansowych przedsiębiorcy. Organ antymonopolowy uznał, że orzeczona kara powinna pełnić funkcję dyscyplinującą i prewencyjną tak, aby zapobiec w przyszłości stosowaniu podobnych naruszeń. Niniejsza kara powinna pełnić również funkcję

edukacyjną i wychowawczą a także podkreślać naganność zakwestionowanych w niniejszym postępowaniu zachowań przedsiębiorcy.

Odwołanie od decyzji złożył T. D. wnosząc o:

uchylenie zaskarżonej decyzji w całości lub zmianę zaskarżonej decyzji w części i uznania, iż powód nie dopuścił się praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów poprzez nie zamieszczenie w "Warunkach gwarancji" rzetelnych, prawdziwych i pełnych informacji o nazwie gwaranta oraz terytorialnego zasięgu gwarancji oraz uchylenie zaskarżonej decyzji w pozostałej części z uwagi na brak podstaw do jej wydania, przeprowadzenie dowodu z dokumentów i materiałów załączonych do odwołania.

Odnośnie do wymierzonej kary pieniężnej powód podniósł, że nałożona przez UOKiK kara jest nieadekwatna do naruszenia, a ustalenia stanowiące jej podstawę nie odpowiadają rzeczywistości.

Wyrokiem z dnia 26 października 2011 r. Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów oddalił odwołanie i orzekł o kosztach postępowania.

Sąd podzielił ustalenia faktyczne i prawne poczynione przez Prezesa UOKiK w sprawie i przyjął je za własne.

Odnosząc się do zarzutów odwołania Sąd podkreślił, że powód przyznał, że w „warunkach gwarancji” nie umieszczał informacji wymaganych art. 13 ust. 4 ustawy z dn. 17 lipca 2002 r. o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie kodeksu cywilnego (Dz. U. Nr. 141, poz. 1176 ze zm.).

Dołączone do pisma powoda skierowanego do Prezesa UOKiK z dn. 2 czerwca 2008 r. instrukcje obsługi (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...) nie wyczerpują w całości katalogu dokumentów gwarancyjnych, będących przedmiotem postępowania przed prezesem UOKiK w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, podobnie jak i te dołączone do odwołania. Tym samym Sąd oddalił wnioski dowodowe powoda.

Stosownie do art. 431 k.c., 432 k.c., 434 k.c. osoba fizyczna jest przedsiębiorcą przedsiębiorca działa pod firmą (tym samym nazwą) osoby fizycznej jest jej imię i nazwisko.

Bezsporne, w ocenie Sądu Okręgowego jest, że powód jest osobą fizyczną prowadząca działalność gospodarczą zatem jest obowiązany działać pod firmą którą jest jego imię i nazwisko. Firma indywidualizuje przedsiębiorcę i prowadzi do jego identyfikacji w obrocie gospodarczym jak i w ewentualnych sporach przed organami władzy.

Pominięcie w nazwie przedsiębiorcy będącego osobą fizyczną, jego imienia i nazwiska jest sprzeczne z powyższymi przepisami kodeksu cywilnego oraz wprowadza w błąd konsumenta co do osoby gwaranta. Wbrew twierdzeniom powoda, nakładając na przedsiębiorcę karę pieniężną pozwany w decyzji wskazał okoliczności i przesłanki, którymi kierował się przy nałożeniu kary na przedsiębiorcę. W ocenie Sądu nałożoną karę uznać należy za adekwatną do jej funkcji represyjnej i wychowawczej.

O kosztach orzeczono stosownie do art. 98 i 99 k.p.c.

Apelację od wyroku wywiódł powód. Zaskarżając wyrok w całości wniósł o jego zmianę i uznanie, że powód nie dopuścił się praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów poprzez nie zamieszczenie w "Warunkach gwarancji" rzetelnych, prawdziwych i pełnych informacji o nazwie gwaranta i terytorium zasięgu gwarancji oraz umorzenie postępowania w pozostałej części jako bezprzedmiotowego.

Ponadto wniósł o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania w sprawie za I i II instancję, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Ewentualnie powód wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd pierwszej instancji.

Powód zarzucił Sądowi Okręgowemu naruszenie przepisów prawa procesowego:

- art. 217 § 2 k.p.c. poprzez pominięcie w ramach postępowania dowodowego zgłoszonych osobowych środków dowodowych z zeznań świadka W. D. oraz wyjaśnień strony powodowej T. D. na okoliczność przywołania w odwołaniu i nie rozpatrzenia tychże wniosków dowodowych,

- art. 217 § 1 k.p.c. poprzez bezpodstawne oddalenie wniosków dowodowych w postaci pisma skierowanego do Prezesa UOKiK z dnia 2 czerwca 2008 r. oraz instrukcji obsługi przedłożonych przy odwołaniu i złożonych na ręce pozwanego, zawierających warunki gwarancyjne,

- art. 328 § 2 k.p.c. poprzez błędne ustalenia faktyczne, nie wskazanie przez Sąd na jakich dowodach oparł orzeczenie i przyczyn, dla których pominął przywołane przez powoda dowody oraz niedostateczne uzasadnienie podstawy oddalenia wniosków dowodowych, nie wyjaśnienie podstawy materialno prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów oraz nie odniesienia się przez Sąd Okręgowy do zarzutów dotyczących nałożonej kary pieniężnej,

- art. 27 ust. 1 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów poprzez jej nie zastosowanie w niniejszej sprawie w odniesieniu do nie zamieszczenia w "Warunkach gwarancji" oświadczenia, że gwarancja na sprzedany towar nie wyłącza, nie ogranicza ani nie zawiesza uprawnień kupującego wynikających z niezgodności towaru z umową,

- art. 233 § 1 k.p.c. poprzez brak wszechstronnego rozważenia zebranego w sprawie materiału dowodowego.

Ponadto powód zarzucił Sądowi Okręgowemu naruszenie przepisów prawa materialnego:

- art. 26 ust. 1 w związku z art. 24 ust. 1 i 2 pkt. 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów oraz art. 13 ust. 4 ustawy z dnia 27 lipca 2002 r. o sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie kodeksu cywilnego (Dz. U. Nr 141, poz. 1176) poprzez ustalenie, że umieszczenie w warunkach gwarancji nazwy gwaranta nie wypełnienia przesłanek normy art. 13 ust. 4 ustawy o sprzedaży konsumenckiej,

- art. 24 ust. 2 pkt. 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów poprzez uznanie, iż powód naruszył obowiązki udzielenia konsumentom rzetelnej, prawdziwej i pełnej informacji.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja pozbawiona jest uzasadnionych podstaw prawnych i jako taka podlega oddaleniu.

Odnosząc się do poszczególnych zarzutów apelacyjnych stwierdzić należy, że nie jest zasadny zarzut naruszenia art. 217 § 2 k.p.c. polegający na pominięciu w ramach postępowania dowodowego dowodu z zeznań świadka W. D. i powoda T. D. nie zasługuje na uwzględnienie. Powyższy przepis w brzmieniu obowiązującym w dacie orzekania przez Sąd Okręgowy i składania przez powoda apelacji stanowił, że sąd pominie środki dowodowe, jeżeli okoliczności sporne zostały już dostatecznie wyjaśnione lub jeżeli strona powołuje dowody jedynie dla zwłoki. W tym kontekście istotne znaczenie ma przedmiot niniejszego postępowania. Dotyczy ono bowiem braku umieszczenia w „Warunkach gwarancji” rzetelnych, prawdziwych i pełnych informacji o nazwie gwaranta. Zatem badaniu podlega sam dokument. Tymczasem zawnioskowane w odwołaniu dowody o przesłuchanie świadka W. D. i powoda T. D. dotyczyły okoliczności umieszczenia w treści gwarancji klauzuli, że gwarancja na sprzedane pojazdy mechaniczne nie wyłącza, nie ogranicza ani nie zawiesza uprawnień kupującego wynikających z niezgodności towaru z umową, rzetelnego, prawdziwego i pełnego informowania o nazwie gwaranta oraz sposobie dochodzenia przez konsumentów roszczeń gwarancyjnych, które wykluczają możliwość naruszenia zbiorowych interesów konsumentów oraz zasięgu terytorialnego obowiązywania ochrony gwarancyjnej.

Artykuł 13 ustawy z dnia O sprzedaży konsumenckiej stanowi, że udzielenie kupującemu gwarancji następuje bez odrębnej opłaty przez oświadczenie gwaranta, zamieszczone w dokumencie gwarancyjnym lub reklamie, odnoszących się do towaru konsumpcyjnego; określa ono obowiązki gwaranta i uprawnienia kupującego w przypadku, gdy

właściwość sprzedanego towaru nie odpowiada właściwości wskazanej w tym oświadczeniu. Nie uważa się za gwarancję oświadczenia, które nie kształtuje obowiązków gwaranta. Sprzedawca udzielający gwarancji wydaje kupującemu wraz z towarem dokument gwarancyjny; powinien także sprawdzić zgodność znajdujących się na towarze oznaczeń z danymi zawartymi w dokumencie gwarancyjnym oraz stan plomb i innych umieszczonych na towarze zabezpieczeń. Oświadczenie gwaranta powinno być sformułowane zgodnie z wymogami określonymi w art. 3 ust. 1 zdanie pierwsze. W dokumencie gwarancyjnym należy zamieścić podstawowe dane potrzebne do dochodzenia roszczeń z gwarancji, w tym w szczególności nazwę i adres gwaranta lub jego przedstawiciela w Rzeczypospolitej Polskiej, czas trwania i terytorialny zasięg ochrony gwarancyjnej. Ponadto powinno być w nim zawarte stwierdzenie, że gwarancja na sprzedany towar konsumpcyjny nie wyłącza, nie ogranicza ani nie zawiesza uprawnień kupującego wynikających z niezgodności towaru z umową. Uchybienie wymogom, o których mowa w ust. 2 i 4 oraz art. 3 ust. 1 zdanie pierwsze, nie wpływa na ważność gwarancji i nie pozbawia kupującego wynikających z niej uprawnień.

Wobec powyższego stwierdzić należy, że dowód z osobowych środków dowodowych pozostaje bez wpływu na ocenę spełnienia przez dokument warunków określonych w powyższym przepisie.

Zarzut naruszenia przez Sąd Okręgowy art. 217 § 1 k.p.c. uznać należy również za bezzasadny. Po pierwsze wadliwie określony został przepis prawa procesowego, naruszenie którego powód zarzucił sądowi, bowiem przepis powyższy (w brzmieniu w dacie sporządzenia apelacji) nie nakładał na sąd jakichkolwiek obowiązków, którym uchybiłby Sąd Okręgowy. Poza tym Sąd nie wydał w przedmiocie wniosków dowodowych zawartych w odwołaniu jakichkolwiek decyzji procesowych.

Należy ponadto podkreślić, że postępowanie przed sądem ochrony konkurencji i konsumentów inicjuje odwołanie od decyzji Prezesa Urzędu (art. 479 ind. 28 § 1 pkt 1) lub zażalenie na postanowienia wymienione w pkt 2-4 § 1 art. 479 ind. 28 k.p.c. Pisma te należy traktować jak wnioski o wszczęcie postępowania sądowego w sprawach gospodarczych i zmianę w całości lub w części decyzji (postanowienia), dlatego też w nauce dominuje pogląd, że pisma te mają charakter analogiczny do pozwu. Z kolei postępowanie sądowe jest pierwszoinstancyjnym postępowaniem rozpoznawczym, a nie postępowaniem odwoławczym w stosunku do postępowania administracyjnego (zob. m.in. wyrok SN z dnia 19 stycznia 2001 r., I CKN 1036/98, LEX nr 52708), jakkolwiek Sąd dokonuje oceny zaskarżonej decyzji. Zatem postępowanie to jest postępowaniem kontradyktoryjnym nakładającym na strony procesu obowiązki w zakresie inicjatywy dowodowej. Powód przedstawił instrukcje obsługi poszczególnych towarów, jednak, Sąd Okręgowy słusznie wskazał, że nie wyczerpują one katalogu dokumentów gwarancyjnych, które były przedmiotem postępowania administracyjnego, dlatego też dowód ten pozbawiony jest doniosłości z punktu widzenia rozstrzygnięcia.

Nie można zgodzić się z zarzutem naruszenia przez Sąd Okręgowy art. 328 § 2 k.p.c. Zarzut ten może być skutecznie postawiony jedynie w sytuacji, gdy uzasadnienie zaskarżonego orzeczenia zawiera wadliwości uniemożliwiające instancyjną kontrolę tego orzeczenia. W ocenie Sądu Apelacyjnego uzasadnienie sporządzone w przedmiotowej sprawie, jakkolwiek istotnie lakoniczne, to jednak nie jest obarczone brakami powodującymi niemożliwość kontroli wyroku przez sąd II instancji. Ponadto wskazać należy, że sąd odwoławczy jest sądem merytorycznym, na którym spoczywa obowiązek rozpoznania sprawy na nowo w granicach zaskarżenia. Dodatkowo należy podnieść, że ewentualne naruszenie tego przepisu pozostaje bez wpływu na rozstrzygnięcie zważywszy, że przepis ten ma charakter techniczny, odnosi się bowiem do konstrukcji uzasadnienia, które sporządzane jest już po wydaniu orzeczenia. Stwierdzić należy raz jeszcze, że sama lakoniczność uzasadnienia nie stanowi wystarczającej podstawy do uznania za zasadny zarzut naruszenia art. 328 § 2 k.p.c.

Odnośnie do zarzutu naruszenia art. 27 ust. 1 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. stwierdzić należy, że "zaniechanie" jest terminem materialnoprawnym, stąd oznacza określone w czasie powstrzymanie się przedsiębiorcy od stosowania praktyki. Zaniechanie stosowania tych praktyk przez przedsiębiorcę może być efektem działań samego przedsiębiorcy. Może zaprzestać on zachowań, które wypełniają znamiona praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów. Może ono być również następstwem zmiany stanu prawnego, w wyniku którego określone działania nie są już dłużej uznawane za praktyki naruszające zbiorowe interesy konsumentów. Udowodnienie przesłanek będących podstawą wydania decyzji, co do zasady, obciąża Prezesa UOKiK. Jednak w przypadku zaprzestania stosowania praktyki, o

której mowa w art. 24, ciężar udowodnienia tej okoliczności na podstawie ust. 3 w zw. z ust. 1 tego artykułu został przerzucony na przedsiębiorcę. Jeśli nie zdoła on wykazać tego faktu, zostanie w stosunku do niego wydana decyzja na podstawie art. 26 ust. 1 ustawy. Ustawa wymaga udowodnienia okoliczności zaprzestania stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów. Za niewystarczające uznać należy jedynie uprawdopodobnienie tej okoliczności. Wykazanie tej okoliczności musi nastąpić zgodnie z regułami dowodowymi obowiązującymi w postępowaniu w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów. Najczęściej okoliczność ta jest wykazywana dokumentami lub oświadczeniem przedsiębiorcy. Prezes UOKiK przyjmie jednak oświadczenie lub wyjaśnienia przedsiębiorcy tylko wyjątkowo, w sytuacji, która nie budzi żadnych wątpliwości co do zaprzestania praktyki.

W ocenie Sądu Apelacyjnego powód nie zdołał w toku postępowania wykazać, że zaniechał na datę wydawania zaskarżonej decyzji stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów. Podnieść należy, że powód przedstawił warunki gwarancji dotyczące produktów, które nie były przedmiotem badania przez Prezesa UOKiK, stąd też zarzut naruszenia powyższego przepisu nie jest zasadny.

Odnosnie do naruszenia przepisów prawa materialnego – art. 26 ust. 1 w zw. z art. 24 ust. 1 i 2 pkt 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów wskazać należy, że zgodnie z drugim z powołanych przepisów zakazane jest stosowanie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów przez co należy rozumieć godzące w nie bezprawne działanie przedsiębiorcy, polegające między innymi na naruszeniu obowiązku udzielania konsumentom rzetelnej, prawdziwej i pełnej informacji. Brak pełnej informacji o podmiocie będącym gwarantem wyczerpuje przesłanki naruszenia obowiązku udzielania konsumentom pełnej informacji. Rozważania prawne zawarte w uzasadnieniu apelacji dotyczące przepisu art. 55 ind. 1 k.c., wyłaniających się na tle tego przepisu różnic między „firmą” a „nazwą przedsiębiorstwa” pozostają, w ocenie Sądu Apelacyjnego bez znaczenia. Powód kieruje swoją ofertę do nieograniczonej liczby konsumentów, którzy oczekują jasnych, pełnych informacji nie tylko na temat oferowanego produktu, ale również warunków gwarancji. Dlatego też dokonana przez powoda w uzasadnieniu apelacji analiza ma charakter jedynie teoretyczny. Ponadto przepis art. 13 ustawy o sprzedaży konsumenckiej nie pozostawia wątpliwości, jakie informacje na temat gwaranta winny znaleźć się w gwarancji.

Istotnie w orzecznictwie przyjęte jest stanowisko, że dla oceny możliwości wprowadzenia konsumentów w błąd należy przyjąć model konsumenta wyedukowanego, rozważnego, krytycznego, świadomego swoich praw (tak wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 22 sierpnia 2007 r., sygn. akt VI A Ca 414/07), niemniej jednak stanowisko to nie może usprawiedliwiać działania przedsiębiorcy niezgodnego z przepisami prawa, a takiego działania, sprzecznego z przepisami ustawy z dnia 27 lipca 2002 r. o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej (...) dopuścił się powód.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. orzekł jak w sentencji wyroku. O kosztach postępowania apelacyjnego rozstrzygnięto na podstawie art. 98 k.p.c. stosownie do jego wyniku.